

Kehuja ja keppiä Jyväskylä-konsertista

Jyväskyläläisten säveltäjien ilta 22.3.93 Keski-Suomen konservatoriossa.

Jyväskylässä ei ole liikaa varteenotettavia säveltäjiä, joten on vähintäänkin oikeutettua, että aktiivisuutta osoittaville luodaan foorumi tuoreiden sävellysten esittämiseen.

Konsertin ensimmäinen puoliaika omistettiin jousiorkesterille, minkä osuuden Jyväskylän Kamariorkesteri hoiteli varsin tyylikkäästi Heikki Rautasalon johdolla.

Kai Niemisen 6-osainen *Talviloitsuja* (Hannele Huo-

vin runoihin pohjautuva) oli Niemistä tyyppisimmillään; värit olivat riipaisevia ja voimakkaita. Voisi kuvitella säveltäjän pohtivan raskaita ajatuksia sisimmässään. Teoksen osat olivat sinällään yksittäin kuunneltuina vaikuttavia, mutta sarjana teos mielestäni ei välttämättä toimi enää yhtä hyvin. Syynä on lähinnä se, että osat henkiseltä sisällöltään olivat keskenään liian samanlaisia. Vai onko niin, että hienoimpien vivahteiden esiintuominen, sivujuonen esittely jäi puuttumaan. Orkesteri nimittäin kävi innokkaasti ja

energisesti teoksen kimp-puun, mutta sehän ei vielä ole kaikki. On selvää, että tulevat esityskerrat voivat paljastaa teoksesta uusia ulottuvuuksia, mikäli paljastettavaa on.

Jari Ikkalan *Pezzo Concertata for Strings* oli kokonaisuutena eri "sävellysoppikirjan lukuja". En haluaisi tämän kuulostavan kuitenkaan liian vähättelevältä, sillä tässä palapelissä oli monia hauskoja oivalluksia ja tehokkaita purkauksia. Taiteessa pitäisi kuitenkin olla aina jotakin sanottavaa. Kun tuota sanottavaa löytyy ei Ikkalalla var-

maankaan ole teknisiä rajoituksia kehittyä säveltäjänä.

Pekka Kostiainen erottui edellämainituista kollegoistaan teoksensa *Music for Strings* (osat I-V) perusteella asenteillaan. Kun Nieminen ja Ikkala etsivät "nykyaikaisia" efektejä ja syviä pohdiskellen, tuo Kostiainen kuulijoille harmittoman rauhallisen sunnuntai-iltapäivän ilmapiirin, jolloin lapset ja lapsenmieliset voivat ihas-tella silmät ymmyrkäisinä maailman ihmeitä. Miellyttävää kuunneltavaa.

Dobosiewiczin Harlequinin esittämisessä orkesterin

ja solistin suurin haaste oli olla purskahtamatta nauruun. Nuori säveltäjä on selvästi täynnä nokkelia oivalluksia ja hyvää huumoria. Jos Charlie Chaplin olisi kuullut teoksen, uskoisin, että se kohta kaikuisi monissa mykkäfilmeissä.

Kaiken kaikkiaan orkesterin ja Rautasalon esitykset olivat kiistatta hatunnoston arvoisia. Sanoisin, että Rautasalon vahvin puoli on nimenomaan kontaktin saamisessa soittajiin ja heidän innoittaminen. Tällainen on mahdollista vain kypsältä taiteilijalta. Tuo Rautasalon

henkevyys tarttui ilahduttavasti orkesteriin ja ennenkaikkea sai vastakaikua *Hari Forsténista*. Forstén onkin Jyväskylän musiikkielämälle pieni kultakimpale ja toivon hänen johdollaan myös koko orkesterille onnea tavoiteltaessa uutta salia. Orkesteri on tässä asiassa paras asiantuntija, joten Varosten vaatimaton tuki heille tässä ilmaistakoon.

Konsertin jälkipuoliskolla lavalle astuivat *Heli Sinervo* (huilu), *Jaana Liukko* (oboe), *Nikke Iso-Möttönen* (klarineti), *Otto Räsänen* (käyrätorvi) ja *Elina Gråsten*

(fagot)
O
nuo
esiin
vain
kart
olisi
valla
kaid
koss
tään
tenk
keer
puto
Ill
Tiin
Jyrk
po
Tor